

Egy generációváltás története

2006. May 15.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Sámuel első könyvéből a 3. résznek a 9-től 11-ig terjedő verseiből:

Azért ezt mondta Éli Sámuelnek:

– Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!

Sámuel elment, és lefeküdt a helyére.

Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt:

– Sámuel, Sámuel!

Sámuel pedig így felelt:

– Szólj, mert hallja a Te szolgád.

Akkor az Úr ezt mondta Sámuelnek:

– Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, belesendül a két füle.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Az ifjú Sámuel és Éli főpap története nem más, mint egy generációváltás története az ókori izraeli egyházban. Hiszen van egy főpap, aki korlátlan hatalmú ura az akkori Izraelnek, akiről azonban leírja az írás, hogy az ő papsága idejében nem voltak látomásai az embereknek, nem szólt az Isten, ami – valljuk be – egy pap esetében, aki hittal próbálja végezni a munkáját, nagyon kemény, nagyon embert próbáló dolog lehet. Hiszen, ha nem szól az én időmben az Isten az olyan, mintha nem lenne értelme a létezésnek. Hiszen, ha nem szól a főpaphoz az Úr, akkor olyan, minthogyha az Isten nem szólna az Ő szolgájához, mintha nem is lenne igazi főpap. És van egy gyermek, aki ott van ugyanabban a templomban, ott fekszik valamelyik sarokban, és egyszer csak ez a gyermek meghallja az Isten szavát.

Egyszer csak ez az ember, észreveszi azt, hogy megszólítja őt az Úr. És ez a gyerek, mit csinál? A főpaphoz rohan, mert nem tudja, ki beszélhet hozzá, mert el sem tudja képzelni azt, hogy az Isten beszélhet az emberekhez. El sem tudja képzelni azt, hogy az Isten nevével nevezhet valakit. És olyan régen történt már ilyen, annyira nem mindennapos ez a csodálatos jelenség, hogy az emberek szinte el is felejtették. Éli főpap maga sem tud mit kezdeni ezzel az esettel. Hiszen, mi történik? Visszaküldi a gyereket: Feküdj le! Aztán másodszor is visszaküldi: Feküdj le! És amikor harmadszor jön ez a Sámuel, hogy: De hát, én hallottam ezt a hangot, akkor jut eszébe a főpaphoz, az egyház képviselőjének, hogy hoppá: Dolgozhat itt az Isten is, ha nem én szóltam ehhez a gyerekekhez, van valaki, aki még megszólíthatta őt. Lehet, hogy maga az Isten az, aki kiválasztotta őt? Igen ám, de ez a főpap valóban szereti az Istent. Ezért nem próbál úgy tenni, minthogyha az Isten nem működne ebben a világban, nem próbálja a gyermeknek a figyelmét másra terelni, nem féltékeny egy pillanatig sem arra, hogy nem őt választotta az Úr, hanem valakit, aki hitben, tudásban, korban is felkészületlenebb, képzetlenebb, ifjabb nála. Hanem mit tesz? Megcsinálja a legcsodálatosabb dolgot, amit ember, amit pap, amit atya, bárki tehet a gyermekével: megtanítja arra, hogy mit kell válaszolni az Istennek.

Mert, kedves Testvéreim, akár búcsúzik valaki az élettől, akár éppen kereszttelünk valakit, ez az a mozzanat az életben, amire vissza kell gondolnunk: vajon az, aki eltávozott, megtanított minket erre? És vajon, a gyermeket, aki előtt ott áll az élet, mi meg akarjuk-e tanítani? Tudjuk-e, hogy mit válaszoljunk? Észre vesszük-e egyáltalán, ha minket megszólít az Isten?

Egy olyan világban élünk, ahol óriási a hangzavar. S az emberek nagy része hangosan szeret zenét hallgatni, az emberek nagy része azokat a sportágakat szereti, ahol vagy a benzingóz és a motoroknak a hangja, vagy a szurkolók kiabálása könnyedén elnyomhatja az Isten csendes megszólító szavát. Ahol az egyház nem tudja és – valljuk be – nem is akarja túllüvölteni a televízió, a rádió, a magnó, a harsogó zaját, az Isten csendes hangját egyre nehezebb észrevenni, és egyre nagyobb szükség van arra, hogy legyenek bölcs Éli főpapok, megmondják, hogy: Hoppá, ha nincs ember körülöttem, hoppá, ha a körülöttem lévő emberek azt mondják, nem szóltak hozzád, és te mégis a nevedet hallottad, akkor lehet, hogy az Isten akar tőled valamit, lehet, hogy az Isten beszélni akar veled. S akkor arra illik válaszolni. Nem is bonyolult az, amire Éli tanítja Sámuel. Mit mond? „Mondd neki, azt, hogy: Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!” Jelezz vissza az Istennek, hogy: Igen Uram, itt vagyok és figyelek Rád! Igen Uram, érdekel, amit mondani akarsz nekem. Igen Uram, vállalom a feladatot, amit reám kiszabtál. Tudjátok, olyan dolog ez, ami az elmúlt évszázadokban és évezredekben újra és újra ismétlődött az emberek között. Hiszen az Isten hívó szavát megértve mondták azt az emberek először, hogy: Elmegyek a templomba. Hogy szolgálom az egyházamat – akár presbiterként, akár egyháztagnaként. Hogy teszek valamit az Isten ügyéért, mégpedig azt teszem, amit Ő kér tőlem.

Mert higgyétek el, igazán nagyra ez az ókori izraeli egyház, ez a zsidó egyház is akkor vált, amikor Éli gyermekei, amikor a papok nem Élit, mint főpapot akarták szolgálni, hanem amikor Sámuelnek kinyílt a füle, és meghallotta az Isten szavát. Amikor az egyház törvényeit és parancsolatait ez a csendes néven nevezés, hogy „Sámuel, Sámuel!” túl tudta harsogni a maga csendes és szelíd módján. És akkor, amikor Sámuel tudott válaszolni erre, akkor meghallja azt, hogy az Istennek terve van a világgal, van neki egy szándéka, egy akarata, amit meg fog cselekedni. És amikor az Isten cselekszik, az nem egy egyszerű dolog. Az nem valami hétköznapi, mindennapos. Mit mond Sámuelnek? „Olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, belesendül a füle.” Kedves Testvéreim! Az Isten olyan dolgot vitt véghez a világban, hogy aki csak hallja, annak bele kell, hogy csendüljön a füle. S mi volt ez? Az, hogy elküldte Egszülöttjét. Az, hogy gondját viselte azoknak, akik megfélemlítettek Róla. Az, hogy rendet tett az akkori kor Istentől elfordult és a hatalmat szolgáló egyházában. És ennek a csendes Éli főpaphoz a követőjével, tanítványával később

királlyá kenette Dávidot – Izrael legnagyobb királyát –, aki ősapja annak a Máriának, aki megszülte a Krisztust. Isten nagyon korán, és szinte láthatatlanul kezdte el a munkáját. Hiszen, gondoljatok csak bele, akkor születik meg ez a királyi ház – Dávid háza – Izraelben, és akkor indul el Isten konkrét munkája, amikor Éli főpap átadja stafétabotot a gyermek Sámuelnek. Amikor az öreg, a hatalmas, a tradicionális egyházfő képes elfogadni azt, hogy ezt a kisgyermeket választotta ki az Úr. És átadja neki mindazt a tudást, amivel ő rendelkezik. Megtanítja arra, hogy hogyan válaszoljon az Istennek.

Kedves Testvéreim, fontos dolog ez. Épp ezért olyan fontos, hogy tegnap délután összejöhetek a hittanosok, és volt egy kis szeretetvendégségünk közösen. Mert ezeknek a gyerekeknek első pillanatban nem kell többet mondani, csak azt, hogy: Eljöhét a pillanat az életedben, amikor megszólít valaki. Eljöhét a pillanat, akár kisgyermekként, akár felnőttként, akár idős emberként, hogy hallasz majd egy hangot, amely hang talán nem mond többet, csak a nevedet. De ez a hang akkor is valóság lesz, hogyha senki nem hallja rajtad kívül. Ez a hang akkor is szeretni fog téged, hogyha nem tudják bizonyítani azt, hogy tényleg rezgett a levegő, mikor ezt hallottad. Ez a hang a te Istened hangja lesz, aki közölni akar veled valamit, azt hogy tervei vannak veled, hogy tervei vannak az emberiséggel, hogy nem csakúgy élünk bele a világba, és nem csakúgy történnek a dolgok, hanem mindennek valami célja van, mindennek valami oka van, halad ez a világ valahonnan valahová, akkor is, ha egyetlen ember egyetlen emberöltő alatt ezt felfogni nem is tudja. Éppen ezért, kedves Testvéreim, meg kell tanulnunk az érkezők és az elmenők példáján, hogy hogyan lehet átadni a stafétabotot, hogyan lehet a különböző generációknak a folytatást biztosítani, hogy mindig legyen ember, aki meghallja majd az Isten szavát, hogy mindig legyen ember, aki megcselekszi majd az Isten akaratát, s hogy mindig legyen olyan, aki megtanítja az utána következőknek, hogy hogyan kell észrevenni, hogy kiválasztotta őt az Isten.

Kedves Testvéreim! Ezért tartom én mindig különösen meghatónak – és gondoljatok csak bele, milyen érdekes –, hogy gyakran esnek egy időpontba azok az Istentiszteletek, amelyben egyrészt megemlékezünk távozókról, másrészt örvendezünk egy-egy keresztelőnek. Végiggondoltátok már ezt? Az elmúlt tíz évben nagyon gyakran előfordult. És ilyen pillanatok közt – a legnagyobb gyászban is – az embernek van valami kis öröm a szívében: nem fogy el az Isten népe. Mindig jönnek a távozó Éliket búcsúztatva új Sámuelek. Talán első pillanatban nem is nyilvánvaló az ittlétük, de mégis nekünk meg kell tanulni elfogadni őket. Elfogadni, hogyha már mihozzánk egyszer nem fog szólni az Isten, ha már mi valamiért nem fogjuk egyszer meghallani az Ő hangját, akkor lesz egy következő, aki majd észreveszi, hogy nevén szólítják, egy következő, aki majd viszi tovább az Isten Igéjének szolgálatát, és nem fogunk végképp eltűnni. Az emberi élet, s az egyház élete egyaránt hirdeti ezt a folytonosságot, ezt az evangéliumot, amely öröm a távozóknak és öröm az érkezőknek, s melynek ezernyi bizonyosságát láthatjuk mi, akik itt vagyunk. Higgyétek el, maga ez az üzenet is vigasztalás. Hiszen, akik halljuk, akik cselekedjük az Isten akaratát, akik az Ő népe vagyunk, azok mégiscsak megnyugvást kell, hogy találjunk abban, hogy előre halad az Isten Igéje, hogy megmarad az Isten népe, hogy a mi munkánknak értelme van, s aki elhívott minket, nem csak hozzánk szól, hanem tízeihez, százaihoz, millióihoz, milliárdjaihoz az embereknek. S mi nem csak egymás hite, nem csak egymás munkája, de az által is erősödhetünk, hogy van, ahonnan jöjjünk, s lesz hely ahova majd mi is elmehetünk. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy Te folyamatosságot mutatsz ebben a világban. Hogy midőn együtt könnyezünk a gyászolókkal, mégis fél szemünk örvendezhet azon, hogy a Te néped tán ismét gyarapszik is. Urunk, Te vagy ennek a folyamatosságnak egyedüli forrása. Te rendezed el mindezt, s nem mi. Adj hát nekünk hitet, erőt és bölcsességet, hogy jól tudjunk szolgálni Téged ebben az életben. Urunk, töröld le a gyász és fájdalom könnyeit, megmutatva azt, hogy volt értelme az előttünk haladó munkájának. Volt értelme, hiszen mi visszük tovább mindazt, amit valaha ő képviselt. S Urunk, mutass nekünk utat, s mutasd meg, hogy van értelme a mi hitünknek, a mi munkánknak, hiszen jönnek utánunk következő nemzedékek is. Urunk, adj nekünk megnyugvást, erőt, hitet, s az öröm, a reménység sugarát csillantsd meg ezekben a tudásfoszlányokban is. Mindenség Istene, áldj meg minket, s adj erőt, hogy jól szolgáljunk Néked, s életünk minden napján imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi hűséges Megváltónk, a Krisztus tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.